

Leendő pedagógusok között

Folynak a felvételi vizsgák a szegedi bölcsészeti karon

Nagy az izgalom a Szegedi Tudományegyetem bölcsészettudományi karának dékáni hivatala előtt a folyosón. Felvételi vizsgák előtt álló hallgatójelöltek — lányok, fiúk — vannak örökös tárgyalásban. Míg bent van valaki a felvételi bizottság előtt, fojtottan, susogva folyik a vita, a találgatás. Ha kijön valaki, azonnal körül-fogják, faggatják: mi volt, mit kérdeztek, te mit feleltél? Gyimesi László, a makói járási KISZ-bizottság tagja, aki 1956. november 5-től május 1-ig volt karhatalmista, szintén jelentkezett. Gyimesi elvtárs a makói konzervgyár kazánműhelyében dolgozott és esti tagozaton végezte el a középiskoláit. Tanár szeretne lenni.

— Régi vágyam,

hogyan tanulhassak — mondja. — Mozgalmi munkában, a DISZ-ben és most a KISZ-ben is sokat találkoztam az ifjúság nevelésének kérdéseivel. Tudom, hogy milyen nagy szerepe van a pedagógusoknak az ifjúság lelkivilágának, öntudatának alakulásában, fejlődésében. Azt is látom, hogy sok derék pedagógus mellett, akik szívvel-lélekkel velünk tartanak, néha milyen kárt okoznak azok, akik a pedagógiát is csak foglalkozásnak fogják fel és nem hivatásnak. Olyan tanár szeretnék lenni, aki nemcsak ismereteket ad a tanítványainak, hanem aki a szocializmus szellemében emberré is tudja őket nevelni.

A többiek figyelemmel hallgatják Gyimesi Lászlót. Vannak, akik látható együttérzéssel is, mint Barta Margit, aki Csongrádról jött Szegedre. Kifutó tanuló, kétszeres sztahanovista kubikusnak a lánya. Mikor őt kérdezzük meg, hogy miért akar tanári pályára menni, ő is hasonlóképpen felel, csak Barta Margit magatartásában több az érzelmi elem. Szereti a gyermekeket, szeret velük foglalkozni, elsősorban ezért akar tanár lenni.

A vizsga szünetében

beszélgettünk a bizottság tagjaival. Görög elvtárs, a KISZ képviselője, néhány adatot mond el. A munkásparaszt jelentkezők száma az idén is igen magas: 70 százalék. Ez a helyzet, amúgy »globálisan«. Az egyes szakokat nézve, néhol azonban igen gyenge a helyzet. A nyelvszakokon például nagyon alacsony a munkásparaszt származásúak jelentkezési aránya.

A jelentkezők többségéről az iskolák, a KISZ-szervezetek ajánló véleményét adnak. Megtörténik azonban néhány esetben, hogy volt aktív ellenforradalmár jelentkezik egyetemi felvételre. Ilyen volt például Hódi Mihály, akit munkahelyéről ellenforradalmi tevékenységéért bocsátottak el. Azóta a békéscsabai színházban segédszínlész. Most felvételre jelentkezett. A vizsgán száználman szerepelt. A lehetséges huszonöt pontszámból mindössze tízet tudott nagy kinnál összekaparni. Ezt is hányaveti, féltékeny, amolyan »ripacs modorban«. Természetesen nem lesz belőle tanár.

Bonyolultabb esetek

is akadnak. Egy szegedi képzős kislány, K. I., az ellenforradalom alatt néhányszor »elragadtatta magát«. A képzőben fegyelmit indítottak ellene. Mivel kiváló tanuló, az iskola javasolta felvételét. »Meggondolatlanság volt« — véli a javaslat. A felvételi bizottság is hajlik erre. K. I. esete természetesen nem könnyű eset. Egy fiatal, súlyos hibát elkövetett leányról van szó, aki előtt most az a kérdés áll, bejárul-e előtte az élet. A felvételi bizottság tagjai lelkiismeretesen foglalkoznak a döntéssel.

Ahány ember, annyi kérdés. A jelentkezők együttesen a magyar fiatalság egy rétegé, akiket az őszi ellenforradalom, s mindaz ami előtte is történt, — mélyen megrázott. Hosszú évekre lesz szükség, míg a fiatalok között

rendet teszünk. Szigorral, következetességgel, megbocsátással, — azzal az el nem feledhető elszántsággal, hogy a világban való helyüket fölismerő emberek, a hazájukat önzetlenül szolgáló magyarokká neveljük őket.

(— r)

Folyik a vizsga

(Liebmann Béla felvételei)

— Tőled mit kérdeztek?

Békenagygyűlés lesz Szegeden

Júliusban országsszerte békenagygyűléseket rendeznek, amelyeken a Colombóban járt magyar küldöttek számolnak be a Béke-Világta-

nács legutóbbi üléséről. 24-én Szegeden Darvas József ismerteti a colombói gyűlés lefolyását és határozatait.

Szép sikerrel vizsgáztak a Juhász Gyula Művelődési Otthon balettiskolájának növendékei

A ki vasárnap délelőtt a Nemzeti Színház felé vette útját, lázas készülődésnek lehetett szemtanúja. Csacsongó apróságok izgatottan siettek szüleihez, kik ez alkalommal a ruhatáros és öltöztető szerepét töltötték be. A sok kicsiny balettcipő elárulta e nagy sürgős-forgás okát. Egyévi munkáról kell tanúbizonyságot tenni a Juhász Gyula Művelődési Otthon balettiskolájának, oktatóinak, növendékeinek egyaránt. Nem közömbös, hogy hányan ismerkednek meg a klasszikus balett szépségeivel, mennyire fejlesztik a jövő generáció testkultúráját és zenei érzékét, s mennyi hívet szerez az iskola munkája a felnőttekből, kicsinyekből egyaránt e szép művészeti ágban. Aki szemtanúja volt a vizsgaelőadásnak, jó érzéssel, elégedetten távozott az ünnepélyes hangulatú színházi nézőtérről. Az előadás első részéből kompozicionális szempontból három számot szeretnék kiemelni: Schubert: Rosamunda zenéjére a János-bogárkák tánca: ötletes, illuziót keltő kis kompozíció. Bartók: Gyermekjátékok című műve bájos, üde, a gyermeki játékszerű nagyszerű kifejezője, és végül, de nem utolsósorban A kis kertészek, mely az első rész legjobb kompozíciója. Tiszta, közhírhelyű, lírai és egyben humoros is, telítve ötlettel, elragadó kedvességgel. Javasolom, hogy ehhez hasonló kompozíciókat készítsen a koreográfus, mert ezekben könnyebben feloldódnak a gyermekek, szívesen csinálják,

gátlás nélkül. Nem merevednek meg, hanem élnek a színpadon.

Csajkovszkij: Hattyúk tava balettjét mutatják be az iskola növendékei a műsor második felében két képből. Bátor kezdeményezés és nagyon igényes mű színrehozatala. Komoly előrehaladás az iskola életében. Sok fáradságos munka eredménye, bár még nagyon sok csiszolásra van szükség technikai megoldásokban, a tartalom megértésében és főleg jellemábrázolásban. (Ezalatt Odette és Odilia közötti jellembeli különbséget értem, valamint a herceg érzelmi megnyilvánulását a két hattyúval szemben.)

Ritkán van rá példa, hogy ötven éve végzett pedagógusok találkoztak tartanak régi iskolájukban, ahonnan félvezésada indultak el a nemzeti nevelés magasra, nehéz hivatását teljesíteni. Ilyen ünnepélyes alkalom színhelye volt tegnap a 103 esztendősnagyműltű József Attila Tanítóképző, amely szeretettel látta vendégül az 50 éves találkozókat tartó veterán tanítókat. Öszhajú, hetvenévkörű vagy annál

(114)

Igy érkeztek meg az állomásra, s amikor megindultak a kijelölt katonavonat felé, a mesterlövész-zenekar csaknem rázendített a »Gottterhaltéra«, tudniillik a karmester egészen megzavarodott a váratlan tüntetéstől. Szerencsére éppen abban a pillanatban jelent meg egy fekete kalapos úr, Lacina tábori főlelkész a 7. lovassági hadosztálytól, és kezdett rendet csinálni.

Hogy került oda Lacina páter? Nagyon egyszerűen. Előtte való nap jött meg Budejovícebe, ő, az összes tisztí élkezdék réme, a leglátnakb és legtehetetlenebb fickó a világon, s mintegy véletlenül, részt vett a távozó ezred tisztjeinek kis búcsúbankettjén. Tíz helyett is evett, ivott, és többé-kevésbé józan állapotban bement a tisztikonyhába, hogy valami maradékokat csaljon ki a szakácsiól. Befalt néhány tál gombócot szósszal, a fogával tépte a húst a csontokról, mint egy vadmacska, végül még rumot is talált a konyhában, addig vedelt belőle, amíg bőfogú nem kezdett, majd visszament a búcsúvacsorára, s itt újabb védelemmel tüntette ki magát. Bőséges tapasztalatai voltak ezen a téren, s a 7. lovassági hadosztályban már igen sok pénzbe került a tiszteknek. Reggel az az ötlete támadt, hogy neki rendet kell csinálni az ezred első vagonjainak elindulása körül, így aztán végigbúcsúzott az egész sorfal mentén, s a pályaudvaron úgy viselkedett, hogy a szállítást irányító tisztek bezárkóztak előle az állomásfőnöki irodába.

Aztán ismét az állomásépület előtt bukkant fel, éppen idejében, hogy kiragadjon a karmesteri páldát a mesterlövész-zenekar karmesterének kezéből, amikor ez el akarta kezdeni a »Gottterhaltéra«.

— Halt — mondta Lacina tábori főlelkész —, még ne, majd ha jelt adok. Most ruht, mindjárt visszajövök. — Bement a pályaudvarra,

utánaeredt Svejkeknek, és kiáltásával megállította őket:

— Halt!
— Hová? — kérdezte szigorúan a tizedestől, aki teljesen tanácstalanná vált ebben az új helyzetben.

Helyette Svejke válaszolt, jámbornak:
— Bruckba visznek bennünket, ha az őberfeldkurát úrnak úgy tetszik, tessék velünk jönni.
— Megyek is — jelentette ki Lacina páter, s a kíséretre fordulva még hozzátette:
— Ki mondja, hogy nem mehetek? Vorwärts! Marsch!

Mikor a tábori főlelkész a fogda-vagonban találta magát, lefeküdt egy padra, s a jószívű Svejke levette a köpenyét és elhelyezte Lacina páter feje alatt, miközben az egyéves önkéntes hallan odaszólt a rémült tizedesnek:

— Az őberfeldkurátok ápolása kötelező.
Lacina páter kényelmesen kinyújtózva a padon hosszas előadást fogott:
— A raguleves vargányával, uraim, annál jobb, minél több benne a vargánya, de a vargányát előbb meg kell dinstelni hagymával, és csak aztán teszik bele a babérlevelet meg a hagymát...

— A hagymát már az előbb bele méltóztatott tenni — mondta az egyéves önkéntes, mit sem törődve a tizedes kétségbeesett pillantásával; ez ugyanis Lacina páterben mégiscsak a feljebbvalóját látta, bármilyen részeg volt is.

A tizedes valóban kétségbeesett helyzetbe került.

Igen — jegyezte meg Svejke —, az őberfeldkurát úrnak tökéletesen igaza van. Minél több hagyma, annál jobb. Pakomericében volt egy sórfőző, és ez még a sórbe is hagymát tett, mert azt mondta, hogy a hagymára szomjazik az ember. A hagyma mindenképpen nagyon hasznos dolog. Kelésekre is sült hagymát szoktak rakni...

Lacina páter közben ezt motyogta a padon, félhangosan, mint egy álmodban:

— Minden a fűszereken múlik, hogy milyen fűszert tesznek bele és milyen mennyiségben. Semmit se szabad túlborsolni, túlpaprikázni...

(Folytatjuk)

ANYAKÖNYVI HIREK

I. KERÜLET

Házasság:

Borbáth Árpád és Almási Györgyike Mária, Tápai Sándor és Varga Julianna, Tóth László és Szőgi Erzsébet Irén, Bíró János és Kaukál Zsuzsanna, Lázár István és Daróczi Erzsébet, Gulyás Sándor és Szánthó Éva, Panda György és Laluk Klára, Flettner Gyula és Várnai Anna, Mezzevics László és Nagy Erzsébet, Mezőtúri Antal és Németh Emilia, Lakos Pál és Papp Izabella, Deme József és Kiss Irén, Süveg Mihály és Jusztin Terézia, Veres Ottó és Balogh Márta kötött házasságot.

Születés:

Jeszenszki András és Börcsök Rozália András, Fűrész István és Szabó Klára Erzsébet, Csányi István és Nagy Rozália Zsuzsanna, Kárpáti Zoltán és Balán Mária Ibolya, Patyi István és Temesvári Erzsébet Zsuzsanna, Tóth György és Maka Anna György, Kovács Dezső és Tószegi Margit Dezső, Francia Imre és Gáspár Katalin Éva, Igácsi János és Bárkányi Anna János, Szabó Ferenc és Hegyközi Irma László, Fenyvesi László és Végh Anna László, Kardos Gábor és Mucsi Erzsébet Gábor, Császár Antal és Frank Mária Antal, Hegedűs József és Sándor Gizella Ilona, Hegedűs József és Sándor Gizella István, Tóth János és Szűcs Irén János, Kovács Mihály és Bagány Ilona Aranka, Dimovits József és Petrovics Julianna László, Csapó Mihály és Marrai Anna Anna, Tóth Ferenc és Hassdell Mária László, Gyenes András és Bercsin-szki Éva Tamás, Nagygyörgy Imre és Szőke Julianna Ida, Juhász István és Czírok Rozália István, Pócsa Lajos és Gyurik Erzsébet Erzsébet, Bodó István és Forrai Zsófia Beáta, Szanka Imre és Bulik Mária Zsuzsanna, Gál Ferenc és Terhes Anna Anna, Csetneki Lajos és Tamás Ilona Erika, Daoda János és Rácz Julianna Ágnes, Frank József és Fekete Ilona József, Pigniczki István és Tari Anna Ibolya, Jenei Elek és Takács Julianna Péter, Jenei Elek és Takács Julianna Károly nevű gyermeke született. Elhaltak: Piri Sándor 49 éves, Szélpál Szilveszterné Lógo Etelka 76 éves, Vizmeg Pál 73 éves, Werner Sándor 2 hónapos, Csanádi Józsefné Ruzsa Veronika 76 éves, Deutsch

Mórné Klanber Aranka 87 éves, Lakatos István 77 éves, Vágó Sámuel 71 éves, Meszes Jánosné Dudás Rozália 73 éves, Hajdu Judit 40 éves, Hegedűs Zoltán 2 napos, Sneider Jánosné Icsai Paula 89 éves, Kovács András 1 napos korában hunyt el.

II. KERÜLET

Házasság:

Kreizler Jenő Károly és Gábor Julianna, Dán Károly és Szekszárdi Anna, Moyzes József és Mojzes Piroka, Bugyi Mihály és Dobó Ilona, Szolnoki Ferenc és Szegedy Ilona, Fodor László Sándor és Szöllösi Lenke Margit, Császár-Putyi Imre és Berezvai Terézia kötötték házasságot.

Halálozás:

Barna Imre 22, Horváth Antalné Szöllösi Mária 65, Lázár László 12 éves korában hunyt el.

III. KERÜLET

Házasságot kötöttek:

Kopasz János és Vastag Ibolya Mária, Varga László és Konsánszky Mária, Talpai József és Rász Piroka, Csikós Tibor Gyula és Kónya Ilona Julianna, Ambrus Sándor és Macsán Erzsébet, Gulyás Tóth Sándor és Balogh Ilona kötött házasságot.

Születések:

Tóth Mihály és Vincze Ilona István, Márki Miklós és Fehér Erzsébet István, Kókay Ferenc József és Tokai Irén Edit, Balasi Lajos és Rózsa Ilona Laura Edit, Varró Sándor és Balogh Ilona Mária Erzsébet, Hoffner István és Beznóczki Aranka István, Süli László és Tóth Emilia László, Kürthy Lajos és Varga Terézia Terézia, Gárdián József és Vajas Ilona József István, Kálmán Ferenc és Burkus Rozália Éva, Ibolya Gizella, Papp Lajos és Sándor Matild József, Abraham István és Ottó Gizella Gizella, Kellner János és Róna Klára Mária, Éva, Kapás Géza és Sári Erzsébet Terézia, Varró István és Tápai Erzsébet Mária, Bende Lajos és Kőszegi Ibolya Lajos, Kónya Sándor és Kertész Jolán Attila, Szakál Péter és Modán Veronika Tibor Péter nevű gyermekek született.

Elhaláloztak:

Erdélyi Józsefné Baté Julianna 75, Dezső Mihályné Kónya Julianna 71, Rózsa Lajosné Németh Mária 69, Szekeres István 33, Csóti Imre 89, Csala József 81, Rigó Mihály 68, Tóth Sándorné Bárkányi Anna 74, Buza Mihályné Sebők Etelka 53, Tanács Sándorné 68, Földi András 84, Nagy Ernő 22, Széll Béla 35 éves korában hunyt el.

ÖTVEN ÉVES DIÁKTALÁLKOZÓ

is idősebb agastyánok, hajdani osztálytársak jöttek össze ebből az alkalomból Makóról, Budapestről, Szegedről és elláulták melegen a köszöntésüket a távoli vidékekről is, ahová a sors, az élet rendelte őket. Eljöttek hatan, hogy meglátogassák az Alma Mater régi épületét, a mai Április 4 útja és a Galamb utca sarkán, berne a diákevek sok-sok emlékét őrző internátust, az externátussal együtt, ahol most már

mindenütt magánlakások vannak. De azért mindenki megtalálta azt a »talpalatnyi helyet«, ahonnan ki-ki a saját padjában ülve hallgatta egykor tanárait: Waldmann Györgyöt, Börsök Lajost és a többieket. A lakók ugyanis mindenütt szívvel-nyelven fogadták őket, sőt az egyik helyen még gyönyörű virágcsokorral is kedveskedtek a »hazalátogató vendiákoknak«.

A régi iskolaépület

megtekintése után Új-szegedre látogattak el, a mai Tanítóképző épületébe. Számos emléket idéztek itt fel diákorukból és a viszontagságos pedagógus-élet tizedekéből. Kegyelelt emlékeztek meg az I. világháborúban és azóta elhunyt kollégáikról. Elbeszélgettek a ma is élő osztálytársakról, akik közül nyolcan külföldön élnek, a többiek pedig a hazán belül, a feledhetetlen, élménygazdag, ötvenéves diáktalálkozón.